

ARREST VAN HET GERECHT (Eerste kamer)
18 juni 1996

Zaak T-150/94

J. Vela Palacios
tegen
Economisch en Sociaal Comité van de Europese
Gemeenschappen

„Ambtenaren – Beroep tot nietigverklaring en tot schadevergoeding –
Ontvankelijkheid – Indiening van klacht door middel van fax –
Beoordelingsrapport – Vertraging – Motivering van slechter
beoordelingsrapport – Morele schade”

Volliedige Franse tekst . . . . . II - 877

Betreft: Beroep tot nietigverklaring van, enerzijds, het besluit van het Economisch en Sociaal Comité van 18 juni 1993 houdende vaststelling van verzoeksters beoordelingsrapporten over de perioden van 1 december 1986 tot en met 31 augustus 1988 en van 1 september 1988 tot en met 31 augustus 1990, en anderzijds, het besluit van 13 januari 1994 houdende afwijzing van de klacht tegen die rapporten, en tot vergoeding van de schade die verzoekster zou hebben geleden door de dienstfouten die verweerders administratie zou hebben gemaakt.

Beslissing: Veroordeling van verweerder tot vergoeding van de morele schade en verwerping voor het overige.

Resumé van het arrest

Verzoekster, die in 1986 door het Economisch en Sociaal Comité van de Europese Gemeenschappen (ESC) werd aangeworven, wordt in 1987 aangesteld als secretaresse-stenotypiste. Sederdien hopen de relationele en administratieve problemen tussen verzoekster en verweerder zich op. Verzoekster wordt met name vaak naar een andere dienst overgeplaatst.

Op 4 maart 1992 stelt verweerder verzoeksters beoordelingsrapporten over de perioden van 1 december 1986 tot en met 31 augustus 1988 en van 1 september 1988 tot en met 31 augustus 1990 op. Deze rapporten worden respectievelijk 1 september 1988 en 14 september 1990 gedateerd en worden verzoekster op 6 maart 1992 voorgelegd. Deze bevestigt de ontvangst ervan op 7 april 1992.

Artikel 43, eerste alinea, van het Statuut van de ambtenaren van de Europese Gemeenschappen (Statuut) bepaalt, dat op de overeenkomstig artikel 110 vastgestelde wijze van iedere ambtenaar ten minste om de twee jaar een periodiek beoordelingsrapport wordt opgesteld inzake diens bekwaamheid, prestaties en gedrag in de dienst. Volgens de tweede alinea van dat artikel wordt dit rapport ter kennis van de ambtenaar gebracht en heeft deze de bevoegdheid daar alle opmerkingen aan toe te voegen die hij dienstig acht.

Artikel 110, eerste alinea, van het Statuut bepaalt, dat elke instelling de algemene bepalingen ter uitvoering van het Statuut vaststelt. Besluit nr. 1001/81 A van het ESC, dat die algemene bepalingen vaststelt voor de ambtenaren van het ESC, eist onder meer, dat om de twee jaar voor iedere ambtenaar een beoordelingsrapport wordt opgesteld, dat de beoordeling uitsluitend betrekking heeft op de referentieperiode, dat een motivering wordt gegeven wanneer de analytische beoordeling in negatieve zin van het voorgaande beoordelingsrapport afwijkt, en dat

het beoordelingsrapport uiterlijk één maand na het einde van de referentieperiode aan de beoordeelde wordt voorgelegd.

Op 7 april en 7 mei 1992 dient verzoekster bezwaar in tegen de twee genoemde beoordelingsrapporten op grond dat deze onregelmatig zijn opgesteld. Op 19 februari 1993 brengt het paritair beoordelingscomité een advies uit, waarin het enkele wijzigingen suggereert. Ten slotte stelt de directeur-generaal van het ESC bij een op 18 juni 1993 aan verzoekster ter kennis gebracht besluit de twee beoordelingsrapporten definitief vast, waarbij hij de door het paritair beoordelingscomité gesuggereerde wijzigingen overneemt.

Op 17 september 1993, van 19.07 uur tot 19.10 uur, stuurt verzoekster verweerder per fax een klacht als bedoeld in artikel 90, lid 2, van het Statuut tegen het besluit van 18 juni 1993. Op 13 januari 1994 wijst verweerder die klacht af, op grond dat zij te laat is ingediend en in elk geval ongegrond is.

De ontvankelijkheid

De ontvankelijkheid van de vordering tot nietigverklaring

De ontvankelijkheid van het beroep kan niet in het geding worden gebracht op grond dat de klacht bij fax is ingediend. Voor de indiening van een administratieve klacht door een ambtenaar geldt immers geen enkele vormvoorwaarde (r.o. 23).

Referentie: Gerecht 26 september 1990, Virgili-Schettini/Parlement, T-139/89, Jurispr. blz. II-535, r.o. 19

Verder kan enkel de datum waarop de administratie in staat is kennis te nemen van de klacht, in aanmerking worden genomen. Bovendien moet de partij die aanvoert dat een termijn is overschreden, daarvan het bewijs leveren (r.o. 24 en 25).

Referentie: Gerecht 11 juli 1991, Von Hoessle/Rekenkamer, T-19/90, Jurispr. blz. II-615, r.o. 25; Gerecht 25 september 1991, Lacroix/Commissie, T-54/90, Jurispr. blz. II-749, r.o. 29

In het onderhavige geval wordt niet betwist, dat verzoekster haar klacht per fax heeft ingediend op 17 september 1993, datum die de dag van het verstrijken van de termijn voorafgaat, zodat verweerder vanaf 17 september 1993 in staat was kennis te nemen van de klacht. Verweerder heeft geen enkel bewijs aangedragen dat deze conclusie ontkracht (r.o. 26 en 27).

De ontvankelijkheid van de vordering tot schadevergoeding

Zonder een voorafgaande precontentieuze procedure is een vordering tot schadevergoeding slechts ontvankelijk indien zij nauw verband houdt met een vordering tot nietigverklaring (r.o. 31).

Referentie: Gerecht 25 september 1991, Marcato/Commissie, T-5/90, Jurispr. blz. II-731, r.o. 49

In het onderhavige geval baseert verzoekster haar vordering tot schadevergoeding op de omstandigheid dat de bestreden beoordelingsrapporten haars inziens te laat zijn opgesteld, onvolledig zijn en fouten bevatten, en op de schade die een dergelijke houding van de administratie haar zou hebben berokkend. Tot staving van haar vordering tot schadevergoeding voert verzoekster dus dezelfde onregelmatigheden aan als zij tot staving van haar vordering tot nietigverklaring van haar beoordelingsrapporten had aangevoerd. Tussen de vordering tot

schadevergoeding en de vordering tot nietigverklaring bestaat er derhalve een nauw verband, zodat verzoekster haar vordering tot schadevergoeding niet door een precontentieuze procedure moest doen voorafgaan (r.o. 32 en 33).

Ten gronde

De vordering tot nietigverklaring

De geldigheid van een beoordelingsrapport wordt niet aangetast door het enkele feit dat de beoordelingsprocedure vertraging heeft opgelopen. Onderzocht dient evenwel nog te worden, of de geldigheid van de beoordelingsrapporten niet door kennelijke beoordelingsfouten of door ontoereikende motivering is aangetast. Dienaangaande wordt de door verzoekster aangevoerde fout, namelijk dat de omstreden beoordelingsrapporten haar administratieve positie en haar reële functie niet weerspiegelden, door geen enkel bewijs gestaafd (r.o. 44-46).

Referentie: Hof 1 juni 1983, Seton/Commissie, 36/81, 37/81 en 218/81, Jurispr. blz. 1789, r.o. 14

Met betrekking tot de beoordeling „laat te wensen over” in de rubriek „aanpassingsvermogen” in het laatste beoordelingsrapport, die minder gunstig is dan de overeenkomstige beoordeling in het voorgaande beoordelingsrapport („redelijk”), bevat noch het beoordelingsrapport, noch het advies van het paritair beoordelingscomité, noch de brief van 18 juni 1993 houdende vaststelling van het rapport, een motivering voor bovengenoemde achteruitgang. Een dergelijke motivering is slechts te vinden in verweerders brief van 13 januari 1994 houdende afwijzing van verzoeksters klacht. De instelling kan de op haar rustende verplichting om de besluiten die zij tot haar ambtenaren richt, met redenen te omkleden, evenwel nog nakomen in het stadium van de afwijzing van de klacht tegen die besluiten (r.o. 47 en 48).

Referentie: Gerecht 12 februari 1992, Volger/Parlement, T-52/90, Jurispr. blz. II-121, r.o. 36; Gerecht 17 mei 1995, Benecos/Commissie, T-16/94, JurAmbt. blz. II-335, r.o. 31

De vordering tot schadevergoeding

Al betreffen sommige argumenten van verzoekster in wezen het bestaan van materiële schade, toch heeft deze er zich in haar formele conclusies toe beperkt, vergoeding van de door haar geleden morele schade te vorderen (r.o. 50).

Een vordering tot schadevergoeding moet worden afgewezen wanneer zij nauw verband houdt met een vordering tot nietigverklaring die zelf is afgewezen. Op dit beginsel moet evenwel een uitzondering worden gemaakt voor gevallen als het onderhavige, waar de vordering tot nietigverklaring niet is afgewezen op grond dat er geen onwettigheid is vastgesteld, maar enkel omdat de bestreden handeling, indien zij nietig zou worden verklaard, niet kan worden vervangen door een handeling die meer in overeenstemming is met het gemeenschapsrecht. In een dergelijk geval tast de vertraging bij de opstelling van het beoordelingsrapport de geldigheid van dat rapport niet aan, maar kan zij een dienstfout opleveren die het betrokken personeelslid aanspraak op schadevergoeding kan geven. Een ambtenaar met een onregelmatig en onvolledig persoonsdossier lijdt morele schade door de onzekerheid en de ongerustheid over zijn ambtelijke toekomst (r.o. 51 en 52).

Referentie: Hof 9 februari 1988, Picciolo/Commissie, 1/87, Jurispr. blz. 711, r.o. 32; Gerecht 8 november 1990, Barbi/Commissie, T-73/89, Jurispr. blz. II-619, r.o. 41; Gerecht 24 januari 1991, Latham/Commissie, T-27/90, Jurispr. blz. II-35, r.o. 49; Gerecht 19 oktober 1995, Obst/Commissie, T-562/93, JurAmbt. blz. II-737, r.o. 88

In het onderhavige geval moest drie en een half jaar en anderhalf jaar worden gewacht op de opstelling van de omstreden beoordelingsrapporten, hetgeen zich niet verdraagt met de beginselen van goed bestuur. Verzoekster heeft derhalve meer dan drie jaar in onzekerheid en ongerustheid verkeerend. Verweerders dienstfout heeft haar derhalve daadwerkelijk morele schade berokkend die aanspraak geeft op vergoeding (r.o. 53).

Dictum:

Het Economisch en Sociaal Comité wordt veroordeeld tot betaling aan verzoekster van een bedrag overeenkomend met 50 000 BFR ter vergoeding van de morele schade die deze heeft geleden.

Het beroep wordt verworpen voor het overige.